

Μὴ λησμονήσης νὰ μοῦ γράφης. Μὴ μὲ ξε-
χνᾷς.

ΓΕΡΟΣ. Ἄ! τὸ κορίτσι! (Γελάει). Θυμᾶ-
σαι πὼς πηδοῦσε τὴ λιθιά, πὼς ἐσαρκώλω-
νε στὰ δέντρα μοναχὰ γιὰ νὰ σὲ δῇ;

ΓΤΝΑΙΚΑ. Θὰ τὸ θυμᾶμαι ὥσπου νὰ πε-
θάνω.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

ΓΤΝΑΙΚΑ. Σὲ προσμένω. Ἀντίο.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Ἀντίο.

ΓΕΡΟΣ. Μὴ στενοχωριέσαι. Εἶναι ἡ γυναι-
κα σου καὶ σ' ἀγαπάει. Κι' ἐσύ τὴν ἀγαπᾷς.
Μὴ στενοχωριέσαι.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Εἴν' ἀλήθεια, ὅμως μὲ βαραι-
νει αὐτὴ ἡ ἀπουσία...

ΓΕΡΟΣ. Ἄλλα εἶναι χειρότερα. Χειρότερο
εἶναι πὼς τὰ πάντα προχωρᾶνε καὶ πὼς τὸ πο-
τάμι μουγκρίζει. Χειρότερο εἶναι νὰ ρθῇ ἕνας
κυκλώνας.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Δὲν ἔχω κέρφια γι' ἀστεῖα. Πάν-
τα εἶσαι ἔτσι.

ΓΕΡΟΣ. Χά, χά, χά! "Ὅλος ὁ κόσμος, κι'
ἐσύ πρῶτος - πρῶτος, πιστεύει πὼς τὸ σπου-
δαῖο σ' ἔνα κυκλώνα εἶναι οἱ καταστροφές
ποὺ προκαλεῖ, κι' ἐγὼ πιστεύω ὅλο τ' ἀντίθε-
το. Τὸ σπουδαῖο σ' ἔνα κυκλώνα...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (Θυμώνοντας). Πᾶμε. Πᾶνε
νὰ σημάνουν οἱ ἔξη ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν
ἄλλη.

ΓΕΡΟΣ. Ἀλλά, κι' ἡ θάλασσα;... Στὴ θά-
λασσα...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (Μὲ ὀργή). Πᾶμε, εἰπα.

ΓΕΡΟΣ. Δὲν ξεχάσαμε τίποτα;

ΕΡΡΙΚΟΣ. "Ὅλα τ' ἄφησα στὴν ἐντέλεια.
Κι' ἔπειτα, ἐσένα τὶ σὲ νοιάζει; Τὸ χειρότερο
πράγμα στὸν κόσμο εἶναι ἕνας γέρος ὑπηρέτης,
ἕνας ζητιάνος.

ΦΩΝΗ 1η. Μπαμπά.

ΦΩΝΗ 2. Μπαμπά.

ΦΩΝΗ 3η. Μπαμπά.

ΦΩΝΗ 4η. Μπαμπά.

ΦΩΝΗ 5η. Μπαμπά.

ΦΩΝΗ 6η. Μπαμπά.

ΓΕΡΟΣ. Τὰ παιδιά σου.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Τὰ παιδιά μου.

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. (Στὴν πόρτα). Ἐγὼ δὲν θέ-
λω τὸ σκίουρο. Ἄν μοῦ φέρεις τὸ σκίουρο,
δὲν θὰ σ' ἀγαπῶ. Μὴ μοῦ φέρεις τὸ σκίουρο.
Δὲν τὸν θέλω.

ΦΩΝΗ. Ὅτε κι' ἐγὼ τὴ σαύρα.

ΦΩΝΗ. Ὅτε κι' ἐγὼ τὸν ποντικό.

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. Θέλουμε νὰ μᾶς φέρεις μιὰ
συλλογὴ ἀπὸ ὀρνυτά.

ΦΩΝΗ. Ὁχι, ὄχι. ἐγὼ θέλω τὸν ποντικό
μου.

ΦΩΝΗ. Ὁχι. ὁ ποντικός εἶναι γιὰ μένα...
(Τσακώνονται).

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. (Μπαίνοντας). Λοιπὸν τώρα
ὁ ποντικός θάναί γιὰ μένα.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Φτάνει! Θὰ μείνετε εὐχαρι-
στημένοι!

ΓΕΡΟΣ. Εἶπες πὼς ἦταν παλὺ διαφορε-

τικοί.

ΕΡΡΙΚΟΣ. Ναι. Πολὺ διαφορετικοί. Εὐ-
τυχῶς.

ΓΕΡΟΣ. Πῶς;

ΕΡΡΙΚΟΣ. (Δυνατά). Εὐτυχῶς.

ΓΕΡΟΣ. (Λυπημένος). Εὐτυχῶς.

(Βγαίνουν).

ΓΤΝΑΙΚΑ. (Στὸ παράθυρο). Ἀντίο.

ΦΩΝΗ. Ἀντίο.

ΓΤΝΑΙΚΑ. Νὰ γυρίσης γρήγορα.

ΦΩΝΗ. (Μακρινή). Γρήγορα.

ΓΤΝΑΙΚΑ. Θὰ ξεσταθῇ καλὰ τὴ νύχτα.
Κουβαλαί τέσσερις κουβέρτες. Ἐγώ, ἀντίθε-
τα, θὰ εἶμαι μονάχη στὸ κρεβάτι. Θὰ ξεπα-
γιάσω. Αὐτὸς ἔχει ὑπέροχα μάτια· ὅμως αὐτὸ
ποὺ ἀγαπῶ εἶναι ἡ δύναμή του. (Γδύνεται).
Μοῦ πονάει λίγο ἡ πλάτη. Ἀχ! Ἄν μπορού-
σε νὰ μὲ περιφρονήσῃ! Ἐγὼ θέλω νὰ μὲ πε-
ροφρονῇ... κι' αὐτὸς μ' ἀγαπάει. Ἐγὼ θέλω
νὰ φεύγω καὶ νὰ μ' ἀρπάξει. Ἐγὼ θέλω νὰ
μὲ καίει..., νὰ μὲ καίει. (Δυνατά). Ἀντίο, ἀν-
τίο... Ἐρρίκο, Ἐρρίκο... Σ' ἀγαπῶ. Σὲ βλέπω
μικρό. Πηδᾷς στὶς πέτρες. Μικρός. Τώρα θὰ
μποροῦσα νὰ σὲ καταπῶ σὰν νάσουνα ἕνα
κουμπί. Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ καταπῶ, Ἐρρί-
κο...

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. Μαμά.

ΓΤΝΑΙΚΑ. Μὴ βγαίνεις. Ἐχει σηκωθῇ ἕ-
νας κρύος ἀέρας. Εἰπα ὄχι! (Μπαίνει). (Τὸ
φῶς χάνεται ἀπὸ τὴ σκηνή).

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. (Πολὺ γρήγορα). Μπαμπά!
Μπαμπά! Νὰ μοῦ φέρῃς τὸ σκίουρο. Ἐγὼ δὲν
θέλω τὰ ὀρνυτά. Τὰ ὀρνυτά θὰ μοῦ σπάσουν
τὰ νύχια. Μπαμπάά.

ΠΑΙΔΙ. (Στὴν πόρτα). Δὲν—σὲ—ἀκού—ει.
Δὲν—σὲ—ἀκούει. Δὲν—σὲ—ἀκού—ει.

ΠΑΙΔΟΤΛΑ. Μπαμπά, ἐγὼ θέλω τὸ σκίου-
ρο. (Ξεσπώντας σὲ κλάματα). Θέ μου! Ἐγὼ
θέλω τὸ σκίουρο.

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Fuga

Στὸ μαῦρο στόμα ἔλαμνε ἡ γλῶσσα ἀπελπι-
(σμένη)
ὡς ὑγραίνει ὡς πλημμύραε ἀπ' τὸ πολὺ τὸ
(κλάμμα.
Χωρὶς ν' ἀκούεται φωνὴ τὰ σύμπαντα δονοῦν-
(ται
ὁ κόσμος κομματιάζεται, γκρεμίζεται, χαλιέ-
(ται.

2

Τὰ οὐνερά μας στὸν οὐρανὸ
σὰν τὰ μπαλόνια τῶν παιδιῶν
ποὺ σκάνε ξαφνικά μετ' κρότο
καὶ μᾶς τρομάζουν
καὶ δάσουμε τίς φωνές καὶ τὰ κλάμματα
ἀκριβῶς ὅπως τὰ παιδιά.

Βασίλης Μπουκουβάλας